



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **L. E.**,
bytem
zastoupeného Mgr. Bc. Lukášem Bělským,
advokátem se sídlem Domažlická 1256/1, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**,
se sídlem Žerotínovo nám. 5/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 12. 6. 2017, č. j. JMK 84394/2017, sp. zn. S-JMK 63246/2017/OD/Ša,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 2. 2017, č. j. OD-ČJ/19510-17/PIM, sp. zn. OD/7824-2016/PIM/14

(dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným

ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona, kterého se z nevědomé nedbalosti dopustil porušením ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona tím, že dne 8. 7. 2016 kolem 12:01 hod řídil na pozemní komunikaci v obci Šlapanice, na ulici Ponětovská č. 10, ve směru jízdy z centra, osobní motorové vozidlo tov. zn., šedé barvy, reg. zn., nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla v úseku, kde je povolena dopravním značením B 20a maximální rychlost 30 km/h, naměřena okamžitá rychlost jízdy 52 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši 3 km/h při rychlostech do 100 km/h mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 49 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci upravenou dopravním značením o 19 km/h.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona v souladu s ustanovením § 12 odst. 1 zákona o přestupcích uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1.500,- Kč, a současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 12. 9. 2017, doručené zdejšímu soudu téhož dne, brojil žalobce jak proti napadenému, tak i prvostupňovému rozhodnutí.
5. Žalobce měl za to, že byl zkrácen rozhodnutím žalovaného a také v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím správního orgánu I. stupně na svých právech. Napadeným rozhodnutím byl porušen správní řád a silniční zákon, a to tím, že nezákonným rozhodnutím žalovaného byl žalobce zkrácen na svých právech, a dále tím, že žalovaný rozhodl v rozporu se zákonem a s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu v předmětné oblasti.
6. Žalobce ve svém odvolání napadl nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, avšak žalovaný napadené vady nezhojil. Žalovaný se chybně vypořádal s argumenty žalobce uvedenými v odvolání, přičemž některé argumenty a důkazní návrhy přešel bez povšimnutí, čímž nedostál požadavku vyplývajícím z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Zejména se dle žalobce jedná o námitku úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti, právního státu a smyslu materiálního aspektu daného skutku označeného za přestupek. Žalovaný rovněž nevypořádal zákonným způsobem důkazní návrhy ohledně vypracování znaleckého posudku, který určí délku brzdné dráhy vozidla žalobce, zda je mechanismus výpočtu rychlosti měřeného vozidla v souladu s fyzikálními zákony, aby bylo vyloučeno, že měřicí zařízení rychlost jen neodhaduje, nebo návrh rekonstrukce skutku. Žalovaný se rovněž nevypořádal s námitkou

vztahující se ke způsobu odměňování městských strážníků za prokázané přestupky nebo přítomnost potravin a sladkostí, které mají vliv na řádnou funkčnost rychloměru ve vozidle strážníků.

7. Žalovaný dle žalobce rovněž nereagoval na odvolací námitku týkající se nevypořádání důvodů zakládajících pochybnost o nepodjatosti oprávněných úředních osob.
8. V další části žaloby žalobce rozvíjel své úvahy, že v přestupkovém řízení namítal podjatost oprávněné úřední osoby žalovaného, avšak žalovaný se s ní nevypořádal. Žalobce vznesl námitku podjatosti v okamžiku, kdy se dozvěděl o skutečnostech, které zakládaly důvodnost pochybovat o nepodjatosti oprávněné úřední osoby žalovaného. S touto námitkou se žalovaný nevypořádal, nereagoval na ni a dál vedl řízení, jako by žádná námitka podjatosti vznesena nebyla. Žalobce byl zkrácen na svých právech, neboť důvodně očekával, že žalovaný rozhodne o vznesené námitce podjatosti. Oprávněná úřední osoba žalovaného však ve věci dále vedla řízení, dokonce i vydala rozhodnutí. Takový postup považoval žalobce za nezákonný. Postupem správního orgánu I. stupně a žalovaného tak byla zasažena práva žalobce v řízení v nezadatelné míře tak, že byla zpochybněna zákonnost napadeného rozhodnutí.
9. Dle žalobce se správní orgán I. stupně zákonným způsobem nevypořádal ani se zaviněním, když tuto nezákonnost nezhojil ani žalovaný. Zavinění je nutné prokázat a řádně odůvodnit, nikoliv jen konstatovat. V případě žalobce však nebyla prokázána jakákoliv míra zavinění domnělého přestupku, proto jsou napadená rozhodnutí nezákonná.
10. Žalobce v odvolání dále uvedl, že jednáním žalobce nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku, respektive, že se s tímto aspektem správní orgán I. stupně zákonným způsobem nevypořádal. Tuto vadu nezhojil ani žalovaný v napadeném rozhodnutí. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že jsou správní orgány povinny zkoumat vždy, když rozhodují, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv, tj. otázku, jestli došlo k naplnění obou znaků přestupku, tj. znaku formálního i znaku materiálního. A teprve poté, co je zjištěno naplnění materiálního znaku přestupku, může správní orgán dojít k závěru, že konkrétním jednáním obviněné/ho byl spáchán přestupek. Pokud naopak správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu dospěje k závěru, že z okolností případu je zřejmé, že jednáním osoby obviněné z přestupku, jež sice nese formální znaky skutkové podstaty přestupku, nedošlo k porušení ani k ohrožení právem chráněného zájmu, má povinnost řízení zastavit podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Dle žalovaného je nicméně materiální aspekt přestupku naplněn vždy, když dojde k porušení zákona, což je dle žalobce chybný závěr. Z rozhodnutí vůbec nevyplývá, kolik se v daném místě a v danou dobu nacházelo dalších účastníků silničního provozu, kteří mohli být ohroženi či omezeni tvrzeným jednáním žalobce. Správní orgán I. stupně ani žalovaný se vůbec nezabývali povětrnostními vlivy, stavem vozovky nebo viditelností v daném místě, když tyto hrají zásadní roli. Pokud se tyto okolnosti týkají domnělého překročení rychlosti, tak je nutné zkoumat i typ automobilu. Zcela jistě bude jinak vypadat brzdná dráha vozidla ..., vybaveného celou řadou systémů k ochraně chodců a dalších účastníků silničního provozu,

a např. vozidla Škoda Favorit. Správní orgány ovšem na toto prokazování rezignovaly. I kdyby byl prokázán skutek, kterým byl žalobce shledán vinným, není tento skutek přestupkem, neboť nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku.

11. Žalobce stejně jako v odvolání poukázal na ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, kdy žalobce z absence obecně vyjádřeného poučení na předvolání nebyl schopen seznat, kdy přesně nastane okamžik, kdy bude mít správní orgán I. stupně opatřen dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci a kdy vydá rozhodnutí. Žalobce se neúčastnil ústního jednání, proto důvodně předpokládal, že mu bude alespoň sděleno, že ve věci bylo jednáno a bude mu umožněno vyjádřit se k podkladům ve spisu před vydáním rozhodnutí. Správní orgán však toto neučinil a žalobce byl opětovně zkrácen na svých právech (k tomu žalobce odkázel na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 248). Žalobce nemohl seznat, zda bude mít správní orgán I. stupně shromážděny všechny podklady po provedeném ústním jednání či později. I z tohoto důvodu tak žalobce považoval správní řízení a obě rozhodnutí správních orgánů za nezákonná.
12. V prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno, že správní orgány mají k dispozici fotodokumentaci domnělého přestupku, a že je doložena platná kalibrace silničního rychloměru v době měření. Žalobce však v odvolání správnost naměřené rychlosti zpochybnil, neboť závěr správních orgánů o jejím správném naměření je jen spekulací. Žalobce navrhl výslech obou dvou strážníků, aby si ověřil, že došlo k řádnému užívání předmětného rychloměru, žalovaný však tomuto plně nevyhověl. V prvostupňovém rozhodnutí není popsáno, jakým způsobem předmětný rychloměr zpracovává data a počítá rychlost měřeného vozidla. Žalobce na tento nedostatek upozornil, žalovaný ho však nenapravil. Dokonce do spisu ani nezaložil návod k použití daného rychloměru. Z rozhodnutí nevyplývá, kdo je vlastníkem rychloměru, kdo zabezpečuje jeho servis, kdo zpracovává data jím pořízená, kdo je archivuje a kde jsou archivovány. Ve správním spisu není jediný důkaz, že by došlo k překročení rychlosti na místě, které uvedl správní orgán I. stupně a žalovaný. K okamžiku tvrzeného změření rychlosti nejelo vozidlo žalobce ve směru do centra obce, jak tvrdí správní orgán I. stupně, nýbrž z centra obce. Žalobce měl za to, že rozhodnutí musí splňovat požadavky, kladené na jeho obsah procesními řády a musí být z něho seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým skutkovým i právním závěrům dospěl. Z pořízené fotodokumentace z místa jednání nelze dovodit, kdy a kde k přestupkovému jednání došlo. Z fotografií lze dovodit pouze registrační značku vozidla a jeho tovární značku. Fotografie mají, zejména s ohledem na jejich špatnou kvalitu, velmi omezenou důkazní hodnotu. V případě žalobce tak nedošlo k překročení rychlosti v místě, které uvedl správní orgán I. stupně a žalovaný, a nadto byla rychlost naměřena chybně. Žalobce v této souvislosti zdůraznil, že při převodu dat z rychloměru do analogové podoby nebyla vyhotovena doložka autorizované konverze.
13. S ohledem na vše výše uvedené proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 5. 12. 2017 předně s podanou žalobou nesouhlasil, když napadené rozhodnutí považoval za správné a odůvodněné, přičemž správní orgány při svém rozhodování postupovaly zcela v souladu s platnou právní úpravou vztahující se na řízení o přestupcích.
15. Žalovaný byl názoru, že vypořádal veškeré odvolací námitky žalobce, a to jak explicitně, tak i implicitně potvrzením postupu strážníků a hlavně správního orgánu I. stupně a závěrů uvedených v jeho rozhodnutí.
16. K tvrzenému nevypořádání námítka podjatosti žalovaný uvedl, že na námitku podjatosti reagoval a usnesením ze dne 6. 6. 2017 ji zamítnul.
17. Dle svého názoru se žalovaný nepokoušel zhojit nezákonnost prvostupňového rozhodnutí stran absence hodnocení zavinění přestupku, když při odůvodnění naplnění subjektivní stránky přestupku naopak pro stručnost odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Obdobně žalovaný odkázal i na vyčerpávající hodnocení naplnění materiální stránky přestupku správního orgánu I. stupně.
18. Pokud se týká předvolání k ústnímu jednání, bylo z něj zcela zřejmé, že žalobci bude umožněno využít své právo vyjádřit se k podkladům při nařízeném jednání.
19. K námitce týkající se měření rychlosti žalovaný konstatoval, že velká část odůvodnění obou napadených rozhodnutí se věnovala právě podkladům a jejich hodnocením. Žalovaný trval na tom, že na základě obstaraných podkladů byl zjištěn stav, o němž není pochyb.
20. Žalovaný proto závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

21. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
22. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
23. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
24. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
25. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což

ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

26. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud

v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl

i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

27. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud

dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011,

č. j. 2 As 85/2011 - 170 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007,

sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudu jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil,

že „... je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů

vypořádat

se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

28. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou

právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje

za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné

pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat

na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno

či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu

k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze

považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je tak třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

29. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Pokud žalobce namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal se všemi důvody uvedenými v odvolání, resp. se všemi navrhanými důkazy k prokázání v odvolání tvrzených skutečností, je třeba připomenout, že mu žádný právní předpis nestanoví povinnosti vypořádávat námitky či jednotlivé důkazy ve stejné struktuře, v jaké žalobce podal odvolání. Je pouze na žalovaném, aby odvolací námitky či navržené důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
30. Ačkoliv tedy je nepochybně povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy (byť implicitně) vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).
31. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný se v dostatečné míře, zcela zřetelně a srozumitelně vyjádřil ke všem žalobcem uplatněným odvolacím námitkám, přičemž žádnou odvolací námitku neopomenul. Zdejší soud má taktéž za to, že zamítnutí jednotlivých odvolacích námitek zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
32. Předně soud poznamenává, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil ke všem žalobcem zmíněným námitkám a navrženým důkazům, a to zcela dostatečně. Krajský soud v obsahu napadeného rozhodnutí ověřil, že se žalovaný otázkou procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti, právního státu a smyslu materiálního aspektu daného skutku označeného za přestupek postupně věnoval na straně 3 až 8 napadeného rozhodnutí. Je však třeba konstatovat, že otázka procesních postupů tak,

jak ji vyložil žalobce, je zcela nepodstatná, když se žalovaný (jakož i správní orgán I. stupně) velmi podrobně zabýval materiálním aspektem, přičemž své závěry rovněž podrobně a logicky zdůvodnil. Pokud se týká dle žalobce nevypořádaných důkazních návrhů, uvádí k tomuto krajský soud následující. Otázkou vypracování znaleckých posudků za účelem zjištění brzdné dráhy vozidla žalobce, mechanismu výpočtu rychlosti, zpracování dat užitým rychloměrem, jakož i navrhovanou rekonstrukcí skutku se žalovaný věnoval na straně 5 a 6, když konstatoval:

„Z popsanych podkladů tedy vyplývala jak osoba řidiče, tak místo měření a výsledek měření. Jestliže prvoinstanční orgán z podkladů vyvodil, že obviněný jel rychlostí 49 km/h a současně logicky svůj závěr odůvodnil (což učinil), nelze konstatovat rozpor jeho skutkových závěrů o rychlosti jízdy s právními předpisy, protože verze, že obviněný jel rychlostí 49 km/h totiž je v podkladech obsažena, tj. má v nich oporu. Podklady, které byly provedeny v řízení jako důkazy, jsou dle odvolacího správního orgánu zcela jednoznačné a o skutečnostech z nich vyplývajících nelze mít pochybnost, tudíž nebylo třeba v řízení provádět jakékoliv další dokazování, kupříkladu výsledkem všech zúčastněných policistů a jiných svědků, znalecké posudky, návodem k obsluze rychloměru, rekonstrukcí dané situace apod., jak v odvolání navrhoval obviněný. (...) Za naprosto nadbytečné s ohledem na uvedené pak odvolací správní orgán považuje provádět v řízení dokazování prostřednictvím znaleckých posudků k otázkám, jakým způsobem předmětný rychloměr zpracovává data, počítá rychlost měřeného vozidla, určení brzdné dráhy vozidla, zda je mechanismus výpočtu měření rychlosti v souladu s fyzikálními zákony a zda je vyloučeno, zda rychlost pouze neodhaduje a rekonstrukci situace. Odvolací správní orgán také považuje za zcela nadbytečné, aby byl v řízení prováděn jako důkaz návod k obsluze předmětného rychloměru či výpověď zasahujících policistů, které by měly prokázat správnost měření rychlosti.“ Žalobcem rozporovaná přítomnost sladkostí a potravin ve služebním vozidlem PČR poté byla vypořádána na straně 6 napadeného rozhodnutí: *„Zcela nedůvodné jsou námitky obviněného, ohledně skutečnosti, že ve spisu není zmínka o tom, že by došlo ke kalibraci rychloměru při výměně pneumatik (zimních na letní a naopak), a že se ve vozidle nacházely potraviny a sladkosti, což je v rozporu s návodem k obsluze. S laserovým měřicím zařízením ProLaser nedochází k měření z vozidla, nýbrž je tento měřič umístěn na stativu, popř. je měřeno přímo tak, že osoba, která provádí měření, drží toto zařízení v ruce. Stav pneumatik vozidla, ve kterém strážníci na místo přijeli, popř. životospráva strážníků nemohou nikterak ovlivnit výsledky měření, tudíž odvolací orgán považuje za naprosto nadbytečné se těmito námitkami zabývat.“* Námitka podjatosti oprávněných úředních osob správního orgánu I. stupně i žalovaného poté byla žalovaným velmi obsáhle rozebrána na stranách 2, 3 a 4 napadeného rozhodnutí. Krajský soud je přitom toho názoru, že i kdyby se s těmito výše specifikovanými účelovými námitkami žalovaný věcně nezabýval, tedy kdyby na ně vůbec nereagoval, nemělo by to vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí, když stěžejním základem pro posouzení zákonnosti tohoto rozhodnutí bylo, zda v dané věci byl řádně zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu.

33. Pokud se týká žalobcem tvrzeného nevypořádání námitky odkazující ke způsobu odměňování městských strážníků za prokázané přestupky, považoval krajský soud za nezbytné uvést citaci, jak žalobce tuto námitku v doplnění odvolání podal: *„Správní*

orgán *v této* *souvislosti*

(pozn. soudu: v souvislosti se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63) *nezjistil, a ani se nepokusil zjistit, zda-li jsou policisté hodnoceni podle úspěšnosti, s jakou se jim daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky nebo jiná protiprávní jednání. A to např. dotazem na ně, dotazem na jejich služebně nadřízeného, či dotazem na policejní prezídium.*“ Krajský soud má s ohledem na citovanou část odvolání žalobce za to, že tato „námitka“ a „návrh“ na doplnění dokazování byl ze strany žalobce vysloven natolik obecně, vágně a především neurčitě, že v tomto nebylo možné spatřovat žádný návrh na doplnění dokazování. Formulaci této námítky nelze ani při sebevětší snaze považovat za konkrétní, jasný a skutečný návrh na doplnění dokazování. Pokud měl žalobce zájem na doplnění dokazování v tomto směru, měl tento návrh a označení důkazů uvést natolik konkrétně, nepřehlédnutelně a jasně, aby nebylo možné tento návrh, resp. veškerou argumentaci s tímto spojenou, jakkoliv zpochybnit. Pokud však takto žalobce neučinil a svůj „návrh“ pouze obecně uvedl v rámci toku textu odvolání bez bližší specifikace, nelze následně klást k tíži žalovaného, že se k tomuto návrhu nikterak blíže nevyjádřil. Ve skutečnosti, že žalovaný jednotlivě nevypořádal tuto námitku a s ní navržený důkaz, tak sice soud obecně spatřuje částečné pochybení žalovaného, avšak toto pochybení nemělo v tomto konkrétním případě absolutně žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný s navrženými důkazy vypořádal, byť obecně a pouze v rámci odůvodnění rozhodnutí jako celku. Ze závěrů žalovaného v napadeném rozhodnutí pak lze vyvodit, že by další důkazy na rozhodnutí neměly žádný vliv, neboť podklady spisové dokumentace k prokázání spáchání přestupku žalobcem objektivně

a spolehlivě postačovaly. Nadto žalobce nikterak netvrdil a neprokazoval, že by snad pochybnosti stran motivace zasahujících příslušníků městské policie v jeho případě vyvstaly. Žalovaný se přitom na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí velmi obsáhle vyjádřil stran hodnověrnosti, konzistentnosti a nezájatosti výpovědi zasahujících strážníků, když v tomto ohledu zcela vyvrátil obecná tvrzení uvedená žalobcem v podaném odvolání.

34. Krajský soud považuje v návaznosti na vše výše uvedené, jakož i na ostatní závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí, za nepochybné, že žalovaný vyhodnotil všechny žalobcem navrhované důkazy za nadbytečné a s tím spojené námítky za nedůvodné, neboť s ohledem na ostatní poklady založené ve správním spise tyto považoval za dostačující pro prokázání spáchání přestupků žalobcem.

35. Pokud se týká namítané nepřezkoumatelnosti závěrů žalovaného v otázce podjatých úředních osob správního orgánu I. stupně a žalovaného, nespátřuje zdejší soud ani v tomto směru napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. V odůvodnění napadeného rozhodnutí

se žalovaný naopak namítané podjatosti oprávněné úřední osoby, jakož i všech zaměstnanců správního orgánu I. stupně a žalovaného, v rámci správního řízení a jejího návazného rozhodování a provádění úkonů ve správním řízení dostatečně zabýval (konkrétně

na stranách 2, 3 a 4 napadeného rozhodnutí), přičemž už jen z tohoto hlediska nelze napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné označit. Žalovaný velmi srozumitelně a

obsáhle vysvětlil, z jakých důvodů považoval tuto odvolací námitku žalobce za mylnou a proč jí nevyhověl.

36. Žalobci rovněž nelze přisvědčit v jeho přesvědčení, že se žalovaný nevypořádal s námitkou týkající se prokázání zavinění žalobce za předmětné přestupky a rovněž absencí materiálního aspektu daných přestupků. Otázce zavinění žalobce za přestupek se již velmi podrobně zabýval správní orgán I. stupně na straně 3 a 4 prvostupňového rozhodnutí, přičemž žalovaný tuto argumentaci dále rozvinul, když se této otázce věnoval na straně 7 napadeného rozhodnutí. Totéž lze poté uvést rovněž o vypořádání otázky materiální stránky přestupků, které se žalovaný k odvolací námitce žalobce věnoval na straně 7 napadeného rozhodnutí, kdy se ztotožnil s odůvodněním správního orgánu I. stupně vyjádřeným na straně 4 prvostupňového rozhodnutí. Rovněž otázkou způsobu měření předmětného rychloměru a způsobem zpracování dat a počítání rychlosti měřeného vozidla se žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž obecně zabýval. Ani v tomto ohledu proto nelze napadené rozhodnutí označit za nepřezkoumatelné.
37. Krajský soud proto uzavřel, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako prvostupňového rozhodnutí, je tak seznatelné, které otázky správní orgány považovaly za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné a není tedy pravdou, že by žalovaný nedostal požadavku vyplývajícího z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
38. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
39. Pokud se týká námitky žalobce, že byl zkrácen na svých právech, neboť se žalovaný nezabýval námitkou podjatosti úřední osoby žalovaného, nereagoval na ni a dál vedl řízení, uvádí k této zdejší soud následující.
40. Předně krajský soud z obsahu správního spisu zjistil následující. V doplnění odvolání ze dne 29. 3. 2017 žalobce mj. uvedl: „Sděluji Vám, že jsem se právě dozvěděl informace o vztahu oprávněné úřední osoby odvolacího správního orgánu ke svědkům a k důkazům v tomto řízení, ze kterých vyplývá, že je podjatá nejen oprávněná úřední osoba, ale také všichni další zaměstnanci odvolacího správního orgánu. Tímto namítám podjatost všech zaměstnanců odvolacího správního orgánu, a to bez ohledu na jejich funkci a postavení v organizační struktuře uvedeného orgánu, a to včetně ředitele úřadu a hejtmana. O všech těchto osobách lze důvodně předpokládat, že mají s ohledem na svůj poměr k věci takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o jejich nepodjatosti. Domnívám se dále, že důvodem je také jejich příbuzenský vztah k úředníkovi správního orgánu prvního stupně a k policistům“ Po výzvě žalovaného k doplnění podrobností týkajících se námitky podjatosti uvedl žalobce v přípisu ze dne 30. 5. 2017: „Konkrétním vztahem je zejména vztah k městskému strážníkovi, který mě měl zastavit v předmětném vozidle. Vztah k tomuto svědkovi lze charakterizovat jako vztah osoby

blízké, na jehož základě lze pochybovat o nepodjatosti úřední osoby. Tento vztah by mohl ovlivnit řízení tím způsobem, že budu nezákonně uznán vinným skutkem, který mi kladete za vinu. Co se týká vztahu k důkazům, tak tam se jedná zejména o snímek z rychloměru. Je mi známo, že měščí policisté snímek nepořídili. Je tedy nutné zodpovědět otázku, proč ho má ve spisu oprávněná úřední osoba založený a kdo ho vyhotovil. Dalším důvodem podjatosti je zejména v rozpočtu města pevně plánovaná kapitola určující příjem rozpočtu z pokut na budoucí rok, přičemž se domnívám, že všichni jednotliví zaměstnanci krajského úřadu, jakožto známí úředníků magistrátu, jsou v rámci své disciplinární odpovědnosti v různé míře odpovídající jejich funkci a postavení v hierarchické struktuře úřadu pozitivně motivováni tento rozpočtový ukazatel naplnit anebo negativně motivováni při jeho nedosažení nebo hrozbě jeho nedosažení. Mohou mít tak zájem na takovém výsledku řízení, který vede k co nejrychlejšímu výběru co nejvyšší sankce. (...) Oprávněnou úřední osobou je Mgr. Š., proti kterému má námitka podjatosti směřuje. Námitka podjatosti dále směřuje proti všem dalším zaměstnancům Vašeho úřadu, včetně ředitele krajského úřadu.“

41. Dle ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*
42. Dle ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu *účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřazený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“).*
43. Dle ustanovení § 14 odst. 3 správního řádu *úřední osoba, která se dozví o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena, je povinna o nich bezodkladně uvědomit svého představeného. Do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu.*
44. Ze shora citované právní úpravy vyplývá, že o podjatosti úřední osoby lze hovořit pouze v některých zákonem předpokládaných případech, kterými jsou: 1) poměr k účastníkům, 2) poměr k projednávané věci, 3) účast na řízení týkajícím se projednávané věci v jiném stupni. Protože ve správním řízení existuje obecný zájem na tom, aby probíhalo objektivně a nestranně, předpokládá správní řád možnost vyloučit pro podjatost úřední osobu, která se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu. Nemusí se přitom vždy jednat pouze o oprávněnou úřední osobu pro dané řízení ve smyslu ustanovení § 15 správního řádu – ustanovení § 14 umožňuje vyloučit pro podjatost každou úřední osobu, pokud jsou pro tento postup splněny uvedené předpoklady. Otázku podjatosti je buď možné řešit přímo na základě podnětu samotné úřední osoby (§ 14 odst. 3 správního řádu), nebo

k námitce účastníka řízení (§ 14 odst. 2 správního řádu). O námitce je pak nadřízený úřední osoby povinen rozhodnout bezodkladně.

45. Krajský soud ověřil, že není pravdou, že by se žalovaný nevypořádal s tím, že žalobce v doplnění odvolání uvedl, že se dozvěděl informaci o vztahu oprávněné úřední osoby ke svědkům a důkazům v tomto řízení, ze kterých, jak tvrdil, vyplývá, že je podjatá nejen oprávněná úřední osoba, nýbrž i všichni další zaměstnanci žalovaného. S touto námitkou

se naopak žalovaný vypořádal na straně 2 a 3 napadeného rozhodnutí, přičemž odkázal na své usnesení ze dne 6. 6. 2017, č. j. JMK 81543/2017, sp. zn. S-JMK 63246/2017/OD/Ša, kterým podle ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu námitku podjatosti vůči úředním osobám zamítl s tím, že oprávněné úřední osoby nejsou vyloučeny z projednávání

a rozhodování ve věci. Krajský soud na argumentaci žalovaného v tomto usnesení plně odkazuje, neboť není povinností správního soudu zcela transkribovat odůvodnění, se kterým se v plném rozsahu ztotožňuje. O účelovosti a obstrukčnosti jednání žalobce stran opakovaného namítání podjatosti úředních osob svědčí kromě dovozené nedůvodnosti, neadresnosti a jakési předstižnosti mj. taktéž skutečnost, že předmětné doplnění odvolání žalobce nepodepsal, na což byl již několikrát v průběhu řízení upozorněn a byl opakovaně poučen o náležitostech podání ve výzvách k odstranění vad.

Lze přitom konstatovat, že opakovaně vznesené námitky podjatosti (účelově podávané bez podpisu) proti oprávněným úředním osobám nemají žádnou relevanci. V souladu s ustálenou judikaturou nelze jen tak účelově obvinít úředníka či celý úřad z podjatosti hromaděním difamujících spekulací a kombinací a očekávat, že bez přesvědčivých důkazů či dokonce zcela bez důkazů bude takové obvinění z opatrnosti akceptováno. Takové snahy, směřující očividně k paralyzování výkonu státní správy, nemají nic společného s ochranou jakýchkoli oprávněných zájmů a v principu škodí také ochraně veřejných subjektivních práv účastníků řízení před správními soudy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 107/2013 - 30).

46. Jestliže dále žalobce v této souvislosti tvrdil, že žalovaný na jeho námitku podjatosti vznesené proti oprávněné úřední osobě žalovaného nikterak nereagoval, nemohl soud přisvědčit ani této námitce. Jak soud ověřil z obsahu správního spisu, bylo žalobci usnesení ze dne

6. 6. 2017, č. j. JMK 81543/2017, sp. zn. S-JMK 63246/2017/OD/Ša, o zamítnutí námitky podjatosti, doručeno dle přiložené doručky do datové schránky dne 20. 7. 2017. Napadené rozhodnutí, ve kterém žalovaný na toto usnesení a závěry z něj vyvozené upozornil, bylo dle obsahu správního spisu žalobci doručeno do datové schránky rovněž 20. 7. 2017.

O skutečnosti, že se žalobce s obsahem a tedy i odůvodněním napadeného rozhodnutí seznámil, svědčí i fakt, že proti tomuto podal nyní projednávanou žalobu ke zdejšímu soudu. Toto tvrzení žalobce se tedy nezakládá na pravdě a soud je proto považoval za ryze účelové.

47. V této souvislosti se dále krajský soud neztotožnil rovněž s námitkou, že žalobci nebyla dána před vydáním prvostupňového rozhodnutí možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, resp. vyjádřit se k věci a navrhopat důkazy.

48. Dle ustanovení § 36 odst. 3, věty před středníkem, správního řádu platí, že není-li stanoveno jinak, *musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.*
49. Účelem ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 – 243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS). Zmiňované ustanovení předpokládá aktivní roli správního orgánu, který musí účastníky sám vyzvat, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřili (srov. VEDRAL, J., *Správní řád. Komentář. II. aktualizované a rozšířené vydání*. Praha: Ivana Hexnerová - BOVA POLYGON, 2012, s. 402 – 403, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2016, č. j. 9 As 226/2015 – 44).
50. Toto ustanovení správního řádu bylo již vyloženo celou řadou rozsudků Nejvyššího správního soudu, a to i ve vztahu k přestupkovému řízení. Zmínit lze např. rozsudek ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013 – 29, kde bylo uvedeno následující: „*V předvolání k ústnímu jednání ze dne 16. 01. 2012 magistrát poučil žalobce, že bude mít možnost u ústního jednání uplatnit svá procesní práva, mimo jiné také právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Toto poučení bylo dostatečné pro zachování práva účastníka řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu, protože po skončení ústního jednání magistrát žádné další podklady do spisu nezařadil. Za této situace nebylo povinností magistrátu, aby žalobce znovu samostatně vyzval k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Byť k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo až poté, kdy správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za úplné a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Účel § 36 odst. 3 správního řádu tím byl naplněn (srov. např. rozsudky ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009 – 65, č. 2063/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 16. 5. 2012, č. j. 3 As 12/2012 – 21).“*
51. Podstatné okolnosti posuzované věci se od citovaného rozsudku nijak neliší. Soud ve správním spise ověřil, že předvolání k jednání nařízenému na den 25. 1. 2017, které mu bylo dne 20. 1. 2017 dle přiložené doručenky doručeno fikcí, neboť si žalobce zásilku ode dne uložení dne 9. 1. 2017 nevyzvedl, adresované žalobci obsahovalo mj. poučení, že je žalobce povinen se včas dostavit na určené místo a že pokud se odmítne k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo bez důležitého důvodu, může být přestupek projednán i bez jeho účasti. Dále byl žalobce poučen, že má před vydáním rozhodnutí ve věci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, přičemž toto právo může uplatnit u ústního jednání, dále že má povinnost označit důkazy na podporu svých tvrzení a právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svoji obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Poučení bylo současně výzvou správního orgánu I. stupně

žalobce k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí při ústním jednání. To, že žalobce svého práva na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí bez náležité a důvodné omluvy neučinil s ohledem na svou mylnou domněnku o nutnosti nařídit ústní jednání ve věci v návaznosti na podanou námitku podjatosti, není pochybením správního orgánu (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2016, č. j. 9 As 7/2016 – 22). Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, „(...) *byť k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo znovu po provedeném jednání, tj. po formálním ukončení shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za úplné a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Vzhledem k tomu, že městský úřad po skončení jednání další podklady do spisu nedoplňoval, účel § 36 odst. 3 správního řádu byl naplněn*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2016, č. j. 9 As 7/2016 – 22, k této problematice srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013 – 29).

52. Soud proto neměl sebemenší důvod se odchýlit od závěrů vyslovených v citované části rozsudku č. j. 8 As 54/2013 – 29. Ostatně k obdobnému závěru dospěl taktéž Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 As 177/2012 – 28, ze dne 7. 4. 2016, č. j. 9 As 240/2015 – 58, či ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 As 79/2016 – 24.
53. Krajský soud dále nepřisvědčil námitce, že ze strany správních orgánů nebyla prokázána jakákoliv míra zavinění přestupku.
54. V nyní projednávané věci je ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno, že: *„Toto přestupkové jednání pak bylo spácháno ve formě nevědomé nedbalosti.“* V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je poté na straně 3 uvedeno: *„Z uvedeného snímku je také zřejmé, že řidič ing. E. míjel několik nemovitostí (zástavbu rodinných domů a to po obou stranách komunikace), než dojel ke stanovišti, kde byl městskou policií umístěn radar pro měření rychlosti, tedy musel si být vědom, že se v tom čase pohybuje v zastavěném území obce, stejně tak dopravní značení v místě bylo jednoznačně dobře viditelné, tedy bylo pouze na řidiči vozidla ..., jak se věnuje řízení a jak v té souvislosti sleduje dopravní značení. Každopádně faktem zůstává, že ve výhledu na toto dopravní značení mu nic nebránilo, toto bylo dobře po pravé straně ve směru jeho jízdy viditelné, tudíž měl se jím při dalším řízení svého vozidla řídit. Dále možno konstatovat, že o tomto umístěném dopravním značení omezující nejvyšší dovolenou rychlost v obci Šlapanice, na ul. Ponětovská věděl, jelikož již jednou s ním v daných místech bylo řešeno jeho přestupkové jednání právě pro překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci upravené dopravním značením a to v to nepočítaje jeho místo trvalého bydliště, kde se nachází v obci Ponětovice. (...) Dle ust. § 3 stejného zákona k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.“* V odůvodnění napadeného rozhodnutí poté žalovaný tuto argumentaci v návaznosti na odvolací námitku žalobce doplnil, když mj. uvedl: *„Z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku postačuje v souladu s ust. § 3 a § 4 odst. 1 přestupkového zákona zavinění z nevědomé nedbalosti. Povinnost účastníka provozu na pozemních komunikacích je v souladu s ust. § 4 písm. b) zákona o silničním provozu, řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem. Správní orgán*

I. stupně dle odvolacího orgánu zcela přezkoumatelně v napadeném rozhodnutí zdůvodnil své závěry o zavinění.“

55. Podle ustanovení § 77 zákona o přestupcích *výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*
56. Dle ustanovení § 3 zákona o přestupcích *k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.*
57. Dle ustanovení § 4 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupek *spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.*
58. Krajský soud k tomuto předně uvádí, že zavinění je vnitřním (subjektivním) psychickým postojem pachatele přestupku k protiprávnímu jednání a k jeho následku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 As 40/2007 - 53, č. 1529/2008 Sb. NSS). Druh zavinění pachatele se určuje za pomoci tzv. složky vědomostní (zda a jak pachatel ví) a složky vůle (zda a jak pachatel chce). Zatím co složka vědomostní musí být přítomna jak u úmyslného, tak u nedbalostního zavinění, složka vůle pachatele je vyhrazena jen pro zavinění úmyslné. Nedbalost může být vědomá nebo nevědomá a úmysl může být přímý nebo nepřímý (viz § 4 zákona o přestupcích).
59. Forma zavinění je nepochybně z povahy věci součástí výroku o vině. Podle ustanovení § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Dle názoru krajského soudu proto postačí, promítne-li se úvaha, zda byl přestupek spáchán v nedbalosti vědomé či nevědomé, do odůvodnění rozhodnutí o přestupku.
60. Jak již bylo uvedeno, pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje zavinění ve formě nedbalosti. Nedbalostní zavinění žalobce je poté vyjádřeno i ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ostatně i trestněprávní judikatura připouští užití obratu „minimálně“ ve výroku odsuzujícího rozsudku, pokud je okolnost významná pro rozhodnutí spolehlivě zjištěna jen v určité (avšak postačující) hodnotě či intenzitě (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 12. 2002, sp. zn. 7 Tdo 954/2002). Jako nezákonnou by bylo třeba posoudit situaci vyznívající v neprospěch obviněného z přestupku, totiž kdyby správní orgán ve výroku rozhodnutí konstatoval například, že „nelze vyloučit, že přestupek byl spáchán úmyslně“ (srov. analogicky rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 12. 2005,

sp. zn. 2 To 124/2005). Taková situace však v případě žalobce nenastala, když tento naopak situaci (resp. zavinění žalobce) posoudil zcela ve prospěch žalobce.

61. Lze tedy uzavřít, že při posuzování odpovědnosti nezáleží na tom, zda je protiprávní jednání páčáno z vědomé či nevědomé nedbalosti, nebo v přímém či nepřímém úmyslu. Naproti tomu se míra a forma zavinění může přímo promítnout do druhu sankce a její výměry. Krajský soud nezastírá, že správní orgán I. stupně si pro vypořádání se s formou zavinění zvolil stručnost, rozhodně však jeho rozhodnutí nelze z tohoto důvodu označit za nezákonné. Zejména proto, že jako forma zavinění byla ve výroku prvostupňového rozhodnutí konstatována nevědomá nedbalost. Žalobce tak jednoznačně jednal minimálně (alespoň) nedbalostně. Z hlediska posouzení viny tedy správní orgán I. stupně správně rozlišil zavinění jako nedbalostní, což ve smyslu všeho výše uvedeného zcela postačuje. Úvaha správního orgánu I. stupně o spáchání přestupku v nedbalosti nevědomé poté byla učiněna v závěru odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, přičemž z tohoto (byť velmi obecného zdůvodnění) je nepochybné, že správní orgán I. stupně posuzoval zavinění žalobce jako nedbalost nevědomou, přičemž tuto skutečnost rovněž uvažoval při rozhodování o druhu a výši sankce. Žalovaný tedy zcela správně akceptoval odůvodnění ohledně formy zavinění jako dostatečné.
62. Krajský soud proto tuto námitku žalobce v celé její stručnosti vyhodnotil jako zcela nedůvodnou, neboť žalobce nebyl navzdory svému přesvědčení výrokem prvostupňového rozhodnutí a jeho obsahem jakkoliv krácen na svých právech, když je z tohoto jednoznačně seznatelné, že přestupek byl žalobcem spáchán z nedbalosti, což k naplnění obligatorních náležitostí výroku ve smyslu ustanovení § 77 zákona o přestupcích zcela postačuje, přičemž správní orgány tyto své závěry srozumitelně a v dostatečné míře zdůvodnily.
63. Pokud se týká námítka stran materiálního znaku přestupku, ztotožnil se soud se závěry správního orgánu I. stupně i žalovaného v jejich rozhodnutích. Zájem společnosti, který byl v daném případě ohrožen, byla bezpečnost a plynulost silničního provozu. Právě nepřizpůsobení rychlosti a překračování nejvyšší dovolené rychlosti, ať již v obci nebo mimo obec, je jedním z hlavních faktorů vzniku dopravních nehod, přičemž, jak správně konstatoval správní orgán I. stupně, překročení nejvyšší dovolené rychlosti a v návaznosti na to delší vzdálenost ujetá v reakční době mohou mít zejména v obci fatální následky na zdraví i životě účastníků silničního provozu. Stanovení nejvyšší dovolené rychlosti místním značením v obci má nepochybně své opodstatnění právě ve vztahu k dětem, chodcům a cyklistům, jejichž účast v silničním provozu lze předpokládat. Nadto je třeba akcentovat, že žalobce překročil rychlost o nikterak bagatelních 19 km/h. V daném případě tedy nemuselo dojít ke škodě na zdraví či na majetku nebo k přímému ohrožení konkrétního účastníka silničního provozu. Zájem společnosti byl narušený již jen tím, že jednáním žalobce vzniklo potenciální nebezpečí pro jiné účastníky provozu, případně pro něho samého, neboť předmětný přestupek je přestupkem ohrožovacím, tudíž v jeho případě postačí k naplnění materiálního znaku přestupku pouhá možnost ohrožení, nikoli faktický škodlivý následek. Pravidla silničního provozu totiž působí preventivně. Při tomto ohrožovacím deliktu tak byla materiální stránka tohoto přestupku naplněna již tím, že žalobce vykonával činnost (překročení nejvyšší

povolené rychlosti stanovené místním značením při řízení osobního motorového vozidla), kterou mohl ohrozit bezpečnost osob, majetku, jakož i veřejný pořádek. Jestliže žalobce argumentoval tím, že se správní orgány měly zabývat tím, kolik se v daném místě a čase nacházelo účastníků silničního provozu, kteří mohli být ohroženi

či omezení, jaké byly povětrnostní vlivy, stav vozovky, viditelnost v daném místě, či jak by vypadala brzdná dráha vozidla žalobce, nelze tyto bez dalšího označit za důvody pro absenci materiální stránky přestupku. Krajský soud k tomuto poznamenává, že společenskou nebezpečnost jednání žalobce nikterak nesnižuje, byla-li by vozovka v perfektním stavu, panovaly-li by ideální atmosférické podmínky, byl-li by snad žalobce na vozovce zcela osamocen a byla-li by zjištěna sebekratší brzdná dráha vozidla žalobce. I za těchto laboratorních podmínek by bylo třeba hodnotit jednání žalobce jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem úmyslného, hrubého opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života, zdraví a majetku. I pokud by žalobce nikoho na předmětné pozemní komunikaci neohrozil, není toto nikterak relevantní. Formálním znakem skutkové podstaty přestupku, dle něhož bylo jednání žalobce kvalifikováno, není ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen někdo život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti, nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. 1 As 24/2013).

64. Jestliže žalobce na svou podporu stran zkoumání naplnění materiálního znaku přestupku správním orgánem odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 48, a ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004 - 48, krajský soud uvádí, že předmětné rozsudky obsahují závěry, které se shodují s výše uvedeným rozbohem. Rozdíl je však ve skutkových okolnostech tehdejších případů oproti nyní zkoumané situaci, kdy v případech řešených Nejvyšším správním soudem byly dány významné okolnosti, které mohly vyloučit, aby příslušné jednání bylo přestupkem (např. nepatrný rozsah překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, místo na kraji obce, kde k překročení došlo). Principy obsažené v odkazovaných rozhodnutích tak aplikovat lze, avšak závěry tam vyvozené již s ohledem na rozdílnost skutkových okolností nikoli, když v případě žalobce nebyly žádné takové významné okolnosti zjištěny a žalobce tyto ani relevantně netvrdil a neprokazoval. Krajský soud proto ani této žalobní námitce nevyhověl.
65. Co se týká dalších žalobcem namítaných skutečností týkajících se objasnění skutkového stavu nyní projednávané věci, krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, bod 18).

66. Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem ÚS ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68).
67. Žalobce v odvolání zpochybňoval správnost naměřené rychlosti, přičemž navrhl provést důkaz výsledkem obou zasahujících strážníků. Žalovaný navržené důkazy neprovedl. Žalobce rovněž namítal, že v prvostupňovém rozhodnutí nebylo popsáno, jakým způsobem rychloměr zpracovává data a počítá rychlost, kdo je vlastníkem rychloměru, kdo zabezpečuje jeho servis, kdo zpracovává data jím pořízená, kdo je archivuje a kde jsou archivovány. Rovněž tvrdil, že z pořízené dokumentace nebylo zřejmé, kdy a kde k přestupkovému jednání došlo. Taktéž dle jeho tvrzení nejelo vozidlo žalobce v daném okamžiku ve směru do centra obce, nýbrž z centra obce.
68. Krajský soud předně upozorňuje na skutečnost, že z podkladů pro vydání rozhodnutí, konkrétně z Ověřovacího listu ze dne 28. 1. 2016, č. 8012-OL-70025-16, lze ověřit, že vlastníkem užitého měřicího zařízení je Město Šlapanice, Masarykovo náměstí 100/7, 664 51 Šlapanice. Bez právního významu je přitom zabývat se otázkou, kdo zabezpečuje servis měřicího zařízení, když bylo prokázáno ověřovacím listem, že Český metrologický institut provádí autorizované zkoušky měřidla, které, jak vyplývá z ověřovacího listu, prokázaly, že předložený silniční rychloměr ProLaser III PL-DOK I má požadované metrologické vlastnosti. Soud k tomuto uzavírá, že skutečnost, že žalobce nevyvinul alespoň elementární snahu seznámit se se všemi podklady pro vydání rozhodnutí, nelze za žádných okolností klást k tíži správních orgánů, které dostaly všem svým povinnostem stran zjišťování a prokazování skutkového stavu nyní řešené věci.
69. Krajský soud opakovaně uvádí, že se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal s žalobcovým návrhem na provedení dodatečných důkazů, tak jak jej žalobce uplatnil ve svém odvolání, resp. se dostatečně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce stran správnosti měření rychlosti. Jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu o tzv. „opomenutých důkazech“ (která se sice primárně vztahuje na rozhodnutí obecných soudů, ale je možno ji vztáhnout přiměřeně i na rozhodnutí správních orgánů), např. z nálezů Ústavního soudu ze dne

4. 9. 2002, sp.zn. I. ÚS 113/02, „(...) soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. Pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal. Jestliže tak neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny [...]. Důkazy, jimiž se soud při postupu nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost.“ Jak krajský soud uvedl již výše, těmto ústavním požadavkům rozhodnutí žalovaného vyhovělo, když v tomto žalovaném výslovně uvedl, že zjištění skutkového stavu ze strany správního orgánu I. stupně bylo zcela dostatečné, plně se s tímto ztotožnil. Není přitom povinností správních orgánů podrobně se zabývat všemi (byť zcela nesmyslnými a pro věc nepodstatnými) námitkami a s tím spojenými důkazními návrhy, když zcela postačí, pokud vypořádání těchto námitek a důkazu implicitně vyplývá z obsahu odůvodnění správních rozhodnutí.

70. Krajský soud byl nejprve povinen na základě žaloby přezkoumat, zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem

na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedla k závěru, že se žalobce přestupku dopustil, s tím, že zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení žalobcovy viny. Krajský soud

k tomuto uvádí, že správní orgán I. stupně provedl řádné a obsáhlé dokazování, přičemž

z podkladů pro rozhodnutí vyplývá nepochybný závěr o vině žalobce. Oproti případům,

ve kterých neexistuje proti přestupci, kromě výpovědi členů policejní hlídky, žádný jiný důkaz, je tomu totiž v případě žalobce zcela jinak. Důkazů je dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený

a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný uzavřený celek. Správním orgánům přitom jako důkaz svědčící o vině žalobce svědčil úřední záznam – oznámení podezření z přestupku ze dne 8. 7. 2016, č. j. 1915/MP-16/2, zpracovaný zasahujícím strážníkem městské policie Šlapanice, záznam přestupku včetně fotodokumentace přestupku s číslem snímku 7297 pořízená dne 8. 7. 2016 ve 12:01:35 hod, místa spáchání přestupku, osoby přestupce a jeho vozidla, kopie potvrzení o absolvování školení L. P. jako operátora laserového měřiče rychlosti PROLASER III včetně dokumentačního zařízení

PL-DOK I, kopie ověřovacího listu k silničnímu radarovému rychloměru č. 8012-OL-70025-16, schválení úseků pro měření rychlosti městské policie Šlapanice, jakož i výpis z evidenční karty řidiče (žalobce).

71. Důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen radarem ProLaser III PL-DOK I, v.č. 012/04, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl použit po dobu platnosti provedeného ověření, což splňuje zákonný požadavek dle ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, v platném znění (dále jen „zákon o metrologii“). Pokud žalobce zpochybňoval výsledek a způsob měření rychlosti jím řízeného vozidla, je třeba poukázat na ustanovení § 11 odst. 4 zákona o metrologii, podle něhož u měřidel, pokud jsou používána za

okolností, kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy osob, je poškozená strana oprávněna vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku. Ověřením uvedeného měřicího přístroje, jako měřidla, se potvrzuje, že tento přístroj jako měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Jestliže důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen, přičemž o jeho identitě není žádná pochybnost a byl použit po dobu platnosti provedeného měření a policista byl seznámen a oprávněn obsluhovat dané měřicí zařízení, nemůže žalobcova námitka zpochybňující měření sama o sobě zpochybnit závěry správních orgánů o spáchání přestupku.

72. Krajský soud má tedy za to, že se žalovaný s námitkou navržených důkazů dostatečně vypořádal. Provádění navržených důkazů má soud ve shodě se žalovaným za nadbytečné, když byl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností, a žalobce nijak konkrétně nezpochybnil správnost provedeného měření. Soud v tomto kontextu ze správního spisu ověřil, že použitý rychloměr ProLaser III PL-DOK I splňoval všechny zákonem stanovené požadavky, což vyplývá z ověřovacího listu ze dne 28. 1. 2016, č. 8012-OL-70025-16.

Ve vztahu k výsledné fotodokumentaci poté krajský soud v souladu se závěry správních orgánů uvádí, že na pořízeném snímku je vozidlo viditelně zachyceno, aniž by bylo zaměnitelné s jiným vozidlem či objektem. O okolnostech spáchání přestupku, tj. zejména jak významně žalobce překročil rychlost a že měření probíhalo standardně, svědčí především výstup z měřiče rychlosti – záznam o přestupku, zachycující vozidlo žalobce ve standardní poloze s čitelnou registrační značkou a dalšími souvisejícími údaji. Měření rychlosti bylo provedeno silničním rychloměrem ProLaser III PL-DOK I, jehož spolehlivost byla ověřena ověřovacím listem Českého metrologického institutu. Výrobní číslo použitého rychloměru, tedy 012/04, se shoduje s číslem rychloměru, k němuž byl doložen platný ověřovací list. Z těchto důvodů soud neuznal ani námitku, že bylo možné, že by zasahující policisté postupovali v rozporu s návodem k obsluze. Výstup z měřicího zařízení spolu s ostatními podklady správního spisu dosvědčují, že k žádným neobvyklým postupům ani výsledkům měření nedošlo. Nebyly zjištěny žádné indicie k tomu, že by nebylo postupováno v souladu s návodem obsluze a že měření vozidla žalobce mohlo být ovlivněno např. přítomností potravin či sladkostí ve služebním vozidle PČR, když tuto svou „teorii“ žalobce nikterak blíže neosvětlil a nenavrlh k jejímu případnému prokázání žádné důkazy. Zdejší soud dále souhlasí se závěry žalovaného, neboť žalobce svou argumentací, jež uplatnil v odvolání, nevnesl do odvolacího řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Ze spisu vyplývají jasné důkazy, že žalobce skutečně řídil na ulici Ponětovská č. 10 ve Šlapanicích, ve směru jízdy z centra, rychlostí nejméně o 19 km/h více, než byla povolená rychlost stanovená místním dopravním značením B 20a. Ze záznamu o přestupku včetně fotodokumentace je přitom navzdory přesvědčení žalobce zcela zřejmé, kdy (tj. 8. 7. 2016 ve 12:01 hod) a kde přesně (Šlapanice, Ponětovská) k měření rychlosti vozidla žalobce došlo. Takovou identifikaci místa měření proto soud považuje za zcela odpovídající a nezpochybnitelnou. Jakákoliv polemika žalobce s tím, v jakém směru mělo vozidlo v daném okamžiku jet, je v kontextu všeho výše uvedeného zcela nadbytečná, a to nadto za situace, kdy žalobce opětovně toto své tvrzení ničím

nedoložil a blíže neosvětlil, jak by případně tato okolnost mohla ovlivnit správnost závěru správních orgánů o spáchání vytýkaného přestupku žalobcem.

73. Je třeba dodat, že veškerá v odvolání i v žalobě uplatněná tvrzení žalobce byla pouze ničím neodůvodněnými spekulacemi, k nimž žalobce nenabídl žádné rozumné důkazy, přičemž se správním orgánům žádné důkazy nenabízely ani ze spisu či kontextu věci. Krajskému soudu proto ve shodě se žalovaným není zřejmé, co by opakovaný výslech zasahujících strážníků či jiné navrhované důkazy, mohly pro věc jako takovou přinést. K námitkám, které se týkaly funkce samotného přístroje, je třeba uvést výstižný závěr obsažený v rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2016, sp. zn. II. ÚS1050/15, podle kterého „(...) rovněž nelze stěžovatelovu nevinnu stavět na tom, že nebyla prokázána správná manipulace s přístrojem na měření rychlosti. Prokazovat je nutno vinu, nikoliv nevinnu.“ Navíc žalobce, resp. zástupce žalobce, si nesprávně vykládá zásadu oficiality v přestupkovém řízení. Ta znamená, že minimálně důkazní břemeno je sice na správním orgánu, avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. K tomu Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35, uvedl, že „*názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, co by vedlo ke zcela absurdním situacím.*“ Podle názoru žalobce, respektive jeho zástupce, by bylo třeba v každém případě takového přestupkového jednání ověřovat, zda byl dodržen návod k obsluze, zda byl zabezpečován servis rychloměrů, kdo zpracovával data jím pořízená, kdo je archivuje atd. V daném případě se však nedokazuje nevina žalobce, jak uvedl Ústavní soud ve zmíněném rozhodnutí. A aby byl žalobce v přestupkovém řízení či potažmo v soudním řízení úspěšný, musel by uvést důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu a nikoliv pouze své spekulativní úvahy a požadavky na podání odpovědí na jeho účelová tvrzení.
74. Lze souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006 – 84).
75. Žalobcovy výtky proti měření rychlosti jízdy a jeho správnosti tedy zůstaly v pouhé obecné rovině. K výsledku kompletní obsluhy měřicího zařízení či provedení jiných žalobcem navrhovaných důkazů by byl správní orgán povinen přistoupit pouze tehdy, pokud by ve věci zůstávaly významné skutkové pochybnosti, respektive by skutková zjištění správních orgánů byla žalobcem rozumným způsobem zpochybněna. Tak tomu bylo například za situace, kdy žalobce tvrdil, že byl ke zrychlení donucen tím, že jej policejní vozidlo dojelo značnou rychlostí a vytvořilo tím nebezpečnou dopravní

situaci, což bylo navíc spojeno s nejasnostmi kolem videozáznamu celé dopravní situace (srov. žalobcem uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51).

76. Lze tedy poznamenat, že judikáty, kterých se žalobce dovolával v doplnění odvolání, a z nichž dovozoval absolutní povinnost vyslechnout zasahující strážníky či provést důkazem návodem k obsluze měřiče rychlosti, se věcně týkají jiné problematiky. V případě výše zmíněného rozhodnutí se fakticky jednalo o tvrzení proti tvrzení, kdy správní orgán musí policisty logicky vždy vyslechnout jako svědky. Neměl by se spokojit jako s důkazem pouze s oznámením o přestupku a s úředním záznamem vyhotoveným policisty, neboť jde sice o důkazy přípustné, nicméně pro potřeby správního trestání samy o sobě nepostačující (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27). Tak tomu však v nyní řešeném případě není. Správní orgány si opatřily dostatečnou sadu důkazů, která bez dalšího prokazovala spáchání přestupku žalobcem tak, jak bylo uvedeno ve výroku správních rozhodnutí. Dle názoru soudu listinné důkazy jsou natolik jednoznačné, že správní orgán I. stupně a žalovaný nepochybili, když neprovedli výslech strážníků, kteří provedli měření vozidla žalobce. Bylo-li překročení maximální povolené rychlosti v posuzované věci doloženo záznamem z radarového měření, pak takovýto výstup představuje dostatečný důkaz o rychlosti, kterou se automobil pohyboval, nejsou-li z okolností případu patrné pochybnosti o vypovídací hodnotě či správnosti takového důkazu nebo nebyl-li záznam relevantně zpochybněn. Ze záznamu z radarového měření je tedy patrné, jaké vozidlo bylo měřeno, kde a kdy došlo k měření a jaká byla v daném úseku nejvyšší povolená rychlost. Krajský soud dále v této souvislosti poznamenává, že není běžné, že by převod dat z rychloměru do analogové podoby obsahoval doložku autorizované konverze, a ani tato námitka tak není důvodná.
77. Žalovaný proto správně uzavřel, že správní orgán I. stupně opatřil dostatek podkladů svědčících o správnosti jeho rozhodnutí, které je nutno považovat za plně dostačující v případě, kdy se žalobci nepodařilo žádný věrohodně zpochybnit. Z uvedeného vyplývá, že spáchání předmětného přestupku bylo žalobci dostatečně prokázáno. Žalovaný se přitom v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal s námitkami žalobce týkajícími se samotného měření a správně vyloučil, že by v případě žalobce mohlo dojít k chybě měření. Krajský soud má za to, že námitky žalobce a návrhy na doplnění dokazování byly (byť v kontextu textu odůvodnění napadeného rozhodnutí) řádně zodpovězeny.
78. V dané věci je zcela jasné, že správní orgány důvodně považovaly zjištění skutkového stavu za dostatečné, nevyvolávající pochybnosti (viz výše uvedené podklady založené ve správním spisu), přičemž tyto důkazy považuje nejen zdejší soud, ale i Nejvyšší správní soud za dostatečné a osvědčující skutečnost, že přestupek byl žalobcem spáchán (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35), proto soud nepovažoval za potřebné provádět žalobcem navrhované důkazy (návodem k obsluze měřícího zařízení). Uvedený závěr soudu ve vztahu k návrhu žalobce na provedení důkazu lze uzavřít tak, že pokud byla rychlost vozidla žalobce rychloměrem

zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60).

79. Krajský soud má tedy za to, že správní orgány dostály své povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku, přičemž uplatněné žalobní námitky byly pro spravedlivé rozhodnutí věci irelevantní a nevěrohodné. Jak bylo uvedeno výše, přestupkové jednání bylo dostatečně prokázáno správními orgány shromážděnými podklady, přičemž nebylo na místě provádět dokazování k novým skutečnostem, které žalobce účelově uplatnil až v řízení o žalobě.
80. Na základě všeho výše uvedeného proto krajský soud souhlasí s tím, že správní orgány pomocí výše specifikovaných důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil daného přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, a to že se žalobce skutečně přestupkového jednání dopustil. Provedení jiných navrhovaných důkazů za situace, v níž žalobce nepodal k zatímní skutkové verzi případu žádná relevantní konkurující tvrzení, by pak byl ze strany žalovaného naprosto zbytečný (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35). Podle názoru zdejšího soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ve spojení s ustanovením § 4 písm. c) silničního zákona. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

V. Závěr a náklady řízení

81. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
82. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
83. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

84. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. prosince 2019

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.